

Sygn. akt I C 744/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska – Danilczuk

Protokolant: Sylwia Niżnik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa K. M., W. K. i S. K.

przeciwko miastu (...)

o ustalenie

orzeka

I. ustala, iż aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste ułamkowej części gruntu związanej z własnością lokalu nr (...) położonego w W. przy ulicy (...) stanowiącej udział o, (...) w działce ewidencyjnej nr (...) z obrębu 5-06-17 od dnia 1 stycznia 2011r. jest zasadna w wysokości 1.137,25 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści siedem złotych i 25/100)- z uwzględnieniem, że użytkownik wieczysty za 2011r. wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej, pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżka) rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach tj. 2012r. i 2013r.

II. odstępuje od obciążania powódki K. M. kosztami procesu

III. ustala, iż aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste ułamkowej części gruntu związanej z własnością lokalu nr (...) położonego w W. przy ulicy (...) stanowiącej udział o, (...) w działce ewidencyjnej nr (...) z obrębu 5-06-17 od dnia 1 stycznia 2011r. jest zasadna w wysokości 1.666,93 zł (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt sześć złotych i 93/100)- z uwzględnieniem, że użytkownik wieczysty za 2011r. wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej, pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżka) rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach tj. 2012r. i 2013r.

IV. Odstępuje od obciążania powodów S. K. i W. K. kosztami procesu

Sygn. akt I C 744/13

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 29 grudnia 2010 roku skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. (stanowiącym pozew w niniejszej sprawie) W. K. oraz S. K. wnieśli o ustalenie, iż aktualizacja opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania jest nieuzasadniona.

Dowód: akta sprawy IC 745/13-wniosek z dnia 30 grudnia 2010 r.- k.80-81.

Wnioskiem z dnia 30 grudnia 2010 roku skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. (stanowiącym pozew w niniejszej sprawie) K. M. wniosła o ustalenie, iż aktualizacja opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania jest nieuzasadniona.

Dowód: wniosek z dnia 30 grudnia 2010 r.- k.80-81.

Orzeczeniem z dnia 25 września 2012 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. ustaliło, iż od dnia 1 stycznia 2011 roku opłata roczna za użytkowanie wieczyste gruntu położonego w W. przy ul. (...), działka nr ew. 40, w obrębie 5-06-17 o pow. 417 m², udział 0, (...) wynosi 1073,30 zł rocznie.

Dowód: orzeczenie z dnia 25 września 2012 r.- k.14.

Orzeczeniem z dnia 25 września 2012 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. ustaliło, iż od dnia 1 stycznia 2011 roku opłata roczna za użytkowanie wieczyste gruntu położonego w W. przy ul. (...), działka nr ew. 40, w obrębie 5-06-17 o pow. 417 m², udział 0,107 wynosi 1573,22 zł rocznie.

Dowód: akta sprawy IC 745/13- orzeczenie z dnia 25 września 2012 r.- k.17.

Sprzeciw od orzeczenia o sygn. KOX/7594/Po/10 wniosło m.(...).

Dowód: sprzeciw z dnia 23 października 2012 r. -k 2-10.

Sprzeciw od orzeczenia o sygn. KOX/7333/Po/10 wniosło m.(...).

Dowód: akta sprawy IC 745/13- sprzeciw z dnia 25 października 2012 r. -k 2-10.

Pismem procesowym datowanym na dzień 17 lipca 2013 r. pozwany Zarząd D. Ś. wniósł o odrzucenie pozwu W. i S. K. wraz z zasądzeniem kosztów procesowych według norm przepisanych.

W motywach uzasadnienia pozwany wskazał, iż nie posiada zdolności sądowej i jest wyłącznie organem reprezentującym właściciela i w związku z czym nie może uzyskać zdolności sądowej w niniejszej sprawie. Według twierdzeń pozwanego wniosek o ustalenie, iż aktualizacja opłaty rocznej powinien być złożony przeciwko właścicielowi tj. Skarbowi Państwa, nie zaś przeciwko organowi reprezentującemu właściciela.

Dowód: akta sprawy IC 745/13 - pismo procesowe z dnia 17 lipca 2013 r.-k.106-107.

Pismem datowanym na dzień 16 września 2013 r. powodowie tj. K. M. oraz W. K. i S. K. wnieśli o połączenie spraw toczących się przed tut. Sądem.

Dowód: pismo z dnia 16 września 2013 r. -k.91-92.

Na rozprawie w dniu 10 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną gruntu nr (...) z obrębu (...) o pow. 417 m² położonej w W. przy ul. (...) na datę aktualizacji rocznej.

Postanowieniem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie postanowił połączyć do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy IC 744/13 i IC 745/13 i prowadzić je pod sygnaturą IC 744/13.

Dowód: akta sprawy IC 745/13- postanowienie-k.116.

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014 r. strona powodowa oświadczyła, iż nie kwestionuje opinii biegłego wnosząc ponadto ich o nieobciążanie ich kosztami z opinii biegłego.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. oraz S. K. są wieczystymi użytkownikami w części o, 107 nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ulicy (...).

Dowód: okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 17 listopada 2010 roku właściciel nieruchomości – miasto (...) wypowiedział W. K. oraz S. K. ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2010 roku wysokość dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wyżej opisanej nieruchomości, określając jej wysokość na kwotę 2.106,00 złotych.

Dowód: akta sprawy IC 745/13- wypowiedzenie – k. 65-68.

K. M. jest wieczystym użytkownikami w części o, 073000 nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ulicy (...).

Dowód: okoliczność bezsporna.

Pismem z dnia 17 listopada 2010 roku właściciel nieruchomości – miasto (...) wypowiedział K. M. ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2010 roku wysokość dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wyżej opisanej nieruchomości, określając jej wysokość na kwotę 1.436,82 złotych.

Dowód: wypowiedzenie – k. 61-62.

Wartość nieruchomości gruntowej o pow. 417 m², stanowiącej działkę oznaczoną geodezyjnie nr (...) w obrębie 5-06-17 dzielnicy Ś.m. (...) zlokalizowanej przy ulicy (...) w W. na dzień 31 grudnia 2010 roku wynosiła 1.557.879,00 złotych.

Dowód: opinia biegłego E. W. – k. 102-119.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów oraz opinii biegłego E. W. – k. 102-119.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwała żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd podzielił wnioski zawarte w w/w opinii biegłego sądowego.

W ocenie Sądu opinia ta zasługuje na uwzględnienie. Została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi

na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości, przy czym została poprzedzona opisem przeprowadzonych badań. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. Nadto opinia została sporządzona zgodnie z obowiązującymi zasadami przewidzianymi w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego z dnia 21 września 2004 roku. Zgodnie z przepisem art. 154 ust. 1 ugn wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stopień wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej, stan jej zagospodarowania oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych. W przypadku braku planu miejscowego przeznaczenie nieruchomości ustala się na podstawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (art. 154 ust. 2 ugn). W sprawach dotyczących wartości wieczystego użytkowania i aktualizacji opłaty rocznej określa się wartość prawa jako przedmiotu prawa własności, stosując podejście porównawcze (§ 27 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 roku w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego). Zgodnie z § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia w podejściu porównawczym stosuje się metodę porównywania

parami, metodę korygowania ceny średniej albo metodę analizy statystycznej rynku. Przedmiotowa opinia została sporządzona zgodnie z w/w wytycznymi - biegły sądowy zastosował prawidłowe podejście, tj. porównawcze, oraz prawidłową metodę porównywania parami.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało zauważyć, że zgodnie z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd odrzuca pozew, jeżeli jedna ze stron postępowania nie ma zdolności sądowej. Brak zdolności sądowej po którejkolwiek ze stron procesu stanowi zatem bezwzględną ujemną przesłankę procesową w postępowaniu cywilnym, którą Sąd zobowiązany jest uwzględnić z urzędu w każdym etapie sprawy (art. 202 zd. 3 k.p.c.) i w razie jej wystąpienia zobowiązany jest odrzucić pozew.

Przepisy art. 70 i 71 k.p.c. stanowią natomiast, że jeżeli braki w zakresie zdolności sądowej dają się uzupełnić, sąd wyznaczy w tym celu odpowiedni termin - w sytuacji zaś, gdy braku tego nie można uzupełnić, sąd zobowiązany jest wydać stosowne postanowienie, w szczególności postanowienie o odrzuceniu pozwu. W doktrynie wyrażono nadto pogląd, że brak zdolności sądowej nie może być uzupełniony przez wstąpienie do udziału w sprawie podmiotów mających tę zdolność zamiast podmiotu, który tej zdolności mieć nie może. Konieczną przesłanką uzupełnienia tego braku jest zachowanie tożsamości stron, a więc takiego stanu rzeczy, w którym zarówno przed uzupełnieniem, jak i po uzupełnieniu braku zdolności sądowej stroną pozostaje ta sama jednostka. (tak SN w postanowieniu z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 681/08). Tak więc w sytuacji, w której pozew wniesiono przeciwko jednostce nieposiadającej zdolności sądowej, w świetle wyżej wskazanych przepisów nie jest możliwe usunięcie tego braku w żaden sposób. W takim przypadku zatem - pozew należy odrzucić bez wzywania o jego uzupełnienie.

Tutejszy Sąd zauważa, że badając zdolność sądową pozwanego w niniejszej sprawie należało rozstrzygnąć następujące kwestie: po pierwsze - czy pozwany ma zdolność sądową w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i po drugie - czy ewentualny brak w zakresie tejże zdolności jest możliwy do uzupełnienia w trybie art. 70 i 71 k.p.c.

Według art. 34 k.c., Skarb Państwa jest w stosunkach cywilnoprawnych podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nie należącego do innych państwowych osób prawnych. Każda zatem czynność cywilnoprawna takiej państwowej jednostki organizacyjnej jest *de iure civili* czynnością Skarbu Państwa, bowiem jednostki te działają na rachunek Skarbu Państwa. Dodać należy, że Skarb Państwa, będąc substratem Państwa, jest jednolitą i scaloną instytucją, stanowiącą jeden podmiot, nie mający odrębnych organów.

Materialnoprawna konstrukcja jednolitości Skarbu Państwa, jako osoby prawnej, wywiera w sferze przepisów proceduralnych ten skutek, że określenie w pozwie jednostki organizacyjnej Państwa (*statio fisci*) nie wpływa na oznaczenie osoby pozwanego, którym zawsze pozostaje Skarb Państwa (vide: cyt. przez Sąd Okręgowy uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2001r., III CZP 10/01).

Ponadto konstrukcję podmiotowości Państwa należy rozpatrywać na dwóch płaszczyznach działania – odnoszących się do sfery imperium i dominium.

W pierwszym wypadku Państwo, dbając o dobro publiczne, działa jako "władca", mając uprawnienia i zobowiązania wypływające z prawa publicznego, a w drugim jako "właściciel" wyposażony w uprawnienia i zobowiązania przypisane mocą prawa prywatnego. W sferze dominium Skarb Państwa jest podmiotem stosunków o charakterze cywilnoprawnym zgodnie z art. 34 k.c. O Skarbie Państwa jako osobie prawnej można mówić wówczas, gdy Państwo jako fiskus wykonuje za pomocą swoich jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej (*stationes fisci*) swoje zadania społeczne i gospodarcze (dominium), pozbawione charakteru publicznoprawnego (władczego), a więc gdy występuje w stosunkach cywilnoprawnych o charakterze majątkowym i niemajątkowym z innymi podmiotami prawnymi na zasadzie równorzędności (partnerstwa). W tych przypadkach, zgodnie z art. 67 § 2 k.p.c., czynności za Skarb Państwa podejmują jednostki organizacyjne, z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, a każda czynność cywilnoprawna takiej jednostki jest *de iure civili* czynnością Skarbu Państwa, bowiem jednostki te działają na rachunek Skarbu Państwa.

Natomiast państwo, gdy podejmuje czynności władcze z zakresu prawa publicznego (imperium), które nie należą do sfery prawa cywilnego (dominium), nie występuje jako Skarb Państwa będący osobą prawną w rozumieniu art. 34 k.c. (komentarz do art. 67 Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I, wyd. LEX z 2011).

Stanowisko powyższe można także wywieść z treści uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2009r. III CZP 85/09, LEX nr 551876, w którym Sąd Najwyższy wprawdzie odmówił podjęcia uchwały co do zagadnienia prawnego przedstawionego mu przez Sąd Okręgowy w Lublinie do rozstrzygnięcia, to niemniej jednak konstatując poglądy prawne zaprezentowane przez Sąd Okręgowy wyraził swoje stanowisko.

Konkludując, skoro m.(...)wniosło sprzeciw od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w przedmiotowej sprawie we własnym imieniu to zdaniem Sądu przysługuje mu zdolność sądowa i procesowa w zakresie spraw o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego.

Kwestię aktualizacji wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości reguluje ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz.U z 2010 roku, nr 102, poz. 651).

W myśl przepisu art. 78 ust. 1 powołanej ustawy właściwy organ zamierzający zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości, o której mowa w art. 77 ust. 3, oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym. Do doręczenia wypowiedzenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, zwanego dalej "kolegium", wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości (art. 78 ust. 2 ustawy).

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 77 ust. 1 powołanej ustawy w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 28 lipca 2011 roku o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., Nr 187, poz. 1110), obowiązującym od dnia 9 października 2011 roku, wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a, podlega aktualizacji, nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. W przypadku gdy zaktualizowana wysokość opłaty rocznej przewyższa co najmniej dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej, użytkownik wieczysty wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej. Pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżka) rozkłada się na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w następnych dwóch latach. Opłata roczna w trzecim roku od aktualizacji jest równa kwocie wynikającej z tej aktualizacji (ust. 2a).

Spór sądowy o ustalenie wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego został ukształtowany jako spór o ustalenie wywołany powództwem z art. 189 kpc. Zależnie od sformułowania przez użytkownika wieczystego jego żądania uwzględnienie powództwa może wyrażać się orzeczeniem ustalającym, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona, względnie, że aktualizacja jest uzasadniona w innej wysokości, którą sąd powinien określić. W razie gdy użytkownik wieczysty nie wykaże swoich racji, sąd oddała powództwo w całości lub części. Oznaczając inną opłatę niż zaproponowana przez właściwy organ, sąd może orzekać tylko w granicach stawek wynikających ze stanowisk stron (art. 321 § 1 kpc.). Wysokość opłaty wynikająca z ewentualnego orzeczenia kolegium samorządowego jest bez znaczenia, ponieważ orzeczenie to utraciło moc (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2003 roku, III CKN 239/01, Lex nr 146452).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wypowiedzenie dokonane przez pozwanego spełniało wyżej przywołane wymagania, co nie było w toku procesu kwestionowane. Kwestionowana była jedynie przyjęta przez pozwanego wartość przedmiotowej nieruchomości, a tym samym ustalona wysokość opłaty rocznej. W tym celu pozwany zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Z przeprowadzonej opinii

wynika, iż wartość przedmiotowej nieruchomości na dzień 31 grudnia 2010 roku (wartości nieruchomości na dzień aktualizacji opłaty rocznej) wynosi 1.557.879,00 złotych.

W przedmiotowym przypadku lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...), którego to użytkownikiem wieczystym jest K. M. Sąd ustalił, iż stawka opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania wynosi 1% (art. 72 ust. 3 pkt 4 powołanej ustawy). Wartość jednego m² przedmiotowej nieruchomości gruntowej wyniosła odpowiednio 3.735,92 złotych (1.557.879,00 złotych dzielone przez 417 m²). Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ustaloną na kwotę 1.137,25 złotych obliczono według następującego wzoru: 417 m² (powierzchnia całkowita) x 3.735,92 złotych (cena za 1 m²) x 0, (...) (udział w gruncie) x 1%.

Dotychczasowa opłata z tytułu użytkowania wieczystego, którą uiszczał powódka wynosiła kwotę 87,88 zł. W świetle przepisu art. 77 ust. 2a cytowanej ustawy w brzemieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 28 lipca 2011 roku odnośnie zaktualizowanej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego – wobec tego, iż przekracza ona dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej – w wyroku ustalono, iż w 2011 roku K. M. jako użytkownik wieczysty wnosi opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej, natomiast pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżkę) rozłożono na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w latach 2012 i 2013.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w pkt. I sentencji wyroku.

Natomiast w przypadku lokalu nr (...) położonego w (...) przy ul. (...), którego to użytkownikami wieczystymi są W. K. i S. K. Sąd ustalił, iż stawka opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania wynosi 1% (art. 72 ust. 3 pkt 4 powołanej ustawy). Wartość jednego m² przedmiotowej nieruchomości gruntowej wyniosła odpowiednio 3.735,92 złotych (1.557.879,00 złotych dzielone przez 417 m²). Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego ustaloną na kwotę 1.666,93 złotych obliczono według następującego wzoru: 417 m² (powierzchnia całkowita) razy 3.735,92 złotych (cena za 1 m²) razy 0,107(udział w gruncie) razy 1%.

Dotychczasowa opłata z tytułu użytkowania wieczystego, którą uiszczali powodowie W. K. i S. K. wynosiła 128,81 zł. W świetle przepisu art. 77 ust. 2a cytowanej ustawy w brzemieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 28 lipca 2011 roku odnośnie zaktualizowanej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego – wobec tego, iż przekracza ona dwukrotnie wysokość dotychczasowej opłaty rocznej – w wyroku ustalono, iż w 2011 roku powodowie W. K. i S. K. jako użytkownicy wieczysti wnieśli opłatę roczną w wysokości odpowiadającej dwukrotności dotychczasowej opłaty rocznej, natomiast pozostałą kwotę ponad dwukrotność dotychczasowej opłaty (nadwyżkę) rozłożono na dwie równe części, które powiększają opłatę roczną w latach 2012 i 2013.

Sąd orzekł również o nie obciążaniu powodów kosztami procesowymi. Z art. 102 k.p.c. wynika bowiem, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zatem zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Regulacja ta jest jednak rozwiązaniem szczególnym, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje ona pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Odpowiednikiem powyższego jest również art. 113 ust. 4 u.k.s.c., który stanowi, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może odstąpić od przewidzianego w art. 113 ust. 2 i 3 u.k.s.c. obciążenia kosztami sądowymi m.in.: strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Ze względów słuszności przepis ten znajduje zastosowanie w okolicznościach konkretnej sprawy zasługujących na miano wyjątkowych, zaś decyzja sądu o jego zastosowaniu zależy od konkretnego stanu faktycznego (wyrok SN z dnia 10 stycznia 1969 r., II CR 506/68, OSNC 1969, nr 9, poz. 166).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu stan majątkowy i osobisty powodów był podstawą do zastosowania powyższych przepisów. Obciążenie ich kosztami postępowania stałoby w opozycji do zasady słuszności, o której mowa w art. 102 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Ponadto podnieść należy, iż biegły zarówno w sprawie I C 758/13 i I C 1069/13 sporządził takie same opinie i otrzymał już wynagrodzenie, o czym Sąd został poinformowany na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi miasta stołecznego oraz S. K. z pouczeniem.